

Petr Nacházel

Poutník

Lisabonský incident

Petr Nacházel
Praha 2008
Copyright © Petr Nacházel

Lisabonský incident

Jose Cervantes byl obyčejný, chudý špinavý rolník. Od slunka do slunka se plahočil na svém kamenitém poličku na severu Portugalska. Jeho mohutná šlachovitá postava se pořád potácela na tom kusu matičky Země a přeměňovala ji v zahradu Kristovu, tak to alespoň Jose tvrdil. Nelišil se od ostatních tolik svým vzhledem, ale svou myslí. Jeho posláním bylo zabíjet Poutníky.

Jose Cervantes měl vlivné přímluvce a obdivovatele ve zdejší církvi. Ta přišla v minulosti o mnoho movitého majetku, o který byla oloupena, jak sama tvrdila „Dáblými zplozenci“. Těmi zplozenci byli nějací mí „příbuzní“, Poutníci. Nevím, zda to byla pravda nebo lež, ale portugalská církev nám vyhlásila válku a měla k tomu nejlepší zbraň co mohla mít.

Kdykoliv se ve světě něco šustlo a „zavánělo“ to nepravostmi, církev povolala Cervantese, ten nastoupil s velice nekompromisním přístupem a nebral na nic ohledy.

V dnešní mluvě by jsme to nazvali „slonem v porcelánu“, ale fakt je, že Jose měl pět zářezů na pomyslné pažbě. Dostal tři Poutníky v odstupu dvou let a další následovali. Nikdo pořádně nevěděl, jak to dělá, ale jisté bylo, že Cervantes měl mimořádně nadané mimosmyslové vnímání. To ho taky chránilo od nečekaného útoku. Možná to byla příroda, možná to byl Bůh, kdo vybavil Cervantese takovou schopností anebo to byly instinkty zděděné po pravěkých lovcích. Jedna věc byla jistá, Cervantes byl náš nepřítel a byl nevyzpytatelný. Cestoval po celé Evropě a na jaře se vždy vracel na svůj úhor. Finančně ho sponzorovala, jak už bylo řečeno, katolická církev a to více než štědře. Nebyl to žádný světec, zadarmo to nedělal. Za každého zabitého Poutníka dostal tučně zapláceno.

O Cervantesovi jsem věděl ze Zpráv. Ne ovšem z televize, či rádia, ale ze zpráv, které se tu a tam ke mně dostaly. Pokud někdo žije více než čtyři sta roků, dokáže si vytvořit síť zpravodajců, kteří nepodléhají politickému vlivu, či osobnímu zisku. Samozřejmě je k tomu potřeba i nemalá hotovost, ale to jenom proto, aby se člověk stal důvěryhodný a ostatní ho začali „vnímat“.

Po světě se potulovala různá směs individuí a genetických mutací. Nemuselo jít vždy o Poutníky, ale i o různá média, potomky neupálených čarodějnic, šarlatánů z minulosti, alchymistů a vůbec i jiné zajímavé společnosti, která dokázala obelhat čas. Někdo k tomu potřeboval tělíčka novorozenců, aby získal jejich duše, jiný zase směs z netopýřích ocásků a krysích exkrementů. Cesty byly vždy různé.

Zprávy hovořily o Cervantesovi jako o novodobém vymítači, či inkvizitoru. Když se dostal na místo činu, nebo-li místo pobytu nějakého Poutníka, vstřebal tamní atmosféru.

Z okolních předmětů doslova vysál Poutníkovu podobu a ze svědků, pokud nějací byli, vymlátíl zbytek. Používal k tomu originální středověké nástroje a už jen samotný pohled na kleště, či palečnici, ve dvacátém století vyvolával u slabších jedinců nevolnost. Dlužno dodat, že Cervantes uměl používat tyto nástroje se zručností dávných mistrů.

Přestože to byla sebevražda, dva Poutníci se vydali do jeho rodného kraje Joseho zničit.

Cervantes jim vystrojil skvělé přijetí. Po nekonečném mučení nakonec jednoho polapeného Poutníka na náměstí veřejně upálil, jeho popel několikrát přejeli parním válcem a nakonec rozfoukali vysoko v horách. Z druhého postupně ukrajoval maso, až z opovázlivce zbyla krvavá kostra.

Cervantes ale objížděl i Evropu, a když narazil na místo, kde Poutník přebýval, tak šel pak po stopě tak dlouho, dokud mu úplně nezmizela, nebo dokud Poutníka nenašel.

Při jméně Jose Cervantes šel mráz po zádech všem mým kolegům. Nikdo se do Portugalska ani neodvážil a o hrdinství se hovořilo, když někdo působil ve Španělsku. Většinu času, za dobu Cervantesova života, se Poutníci stáhli do středu či východu Evropy, anebo působili v Americe. Tam se taky daly vydělat mnohem větší peníze, ale hlavně to bylo daleko od toho ďábelského Portugalce.

Na jaře roku 1977 jsem projížděl vlakem německé Porúří. Nevěděl jsem jak Cervantes vypadá, ani jak je starý a už vůbec mě nenapadlo, že bych se s ním mohl kdy setkat. Jak jsem později zjistil, sledoval mně asi dva měsíce a už jednou jsem mu náhodou utekl z lopaty. Teď jel se mnou v kupé. Měl na sobě staré, tvrdé, černé kalhoty a bílou košili. Byl vysoký, opálený, s velkým zahnutým nosem. Jeho husté obočí chránilo pronikavé černé oči a dlouhé černé vlasy byly sčesané dozadu. Na polici nad sebou měl černý klobouk a příruční zavazadlo. Malý černý kožený kufřík. Na Německo, postihnuté záplavou Hippies, působil jako by byl z jiného světa. Vypadal přísně. Cervantes neměl takovou sílu, jako my, ale jednal vždy úskokem a ze zálohy. Jeho oblíbenou zábavou byly pasti.

Teď si pomalu vybavuji naši cestu, ale tenkrát mi nestál za to, abych mu věnoval jeden, či dva zkoumavé pohledy. Za svůj dlouhý život jsem viděl mnohé typy lidí a je faktem, že tenhle byl jedním z těch zvláštních exemplářů.

Měl jsem namířeno do Dortmundu, abych se tam zúčastnil valné hromady akcionářů Siemensu, vlastnil jsem pár procent tohoto průmyslového gigantu a chtěl jsem se dozvědět něco o hospodaření firmy. Cestoval jsem vlakem, protože jsem to bral jako vítanou změnu od věčně rozkopaných německých dálnic.

Můj soused nemluvil, tu a tam po mě hodil očkem, ale jinak nic. Dýchal pravidelně i pulz měl v pořádku, nic nenasvědčovalo tomu, že by byl mojí přítomností nějak vzrušen. A přece tu bylo něco, co mě mělo varovat, že můj spolucestující není až tak úplně normální. Už jenom to, že venku byl sníh a on cestoval jen v košili nebo že jeho černé střevíce nebyly od bláta, přestože venku pršelo, nebylo zcela přirozené. Jeho obličej a rysy vůbec patřily do doby dávno minulé. Když například prohlížíte fotografie vašich babiček nebo ještě lépe pradědečků, tak tam vidíte obličej, které už dneska prostě nespátříte. Nic naplat, člověk se pořád vyvíjí, nejenom duševně (tam spíše pociťuji opačný trend), ale i fyzicky. Zkrátka dnešní člověk vypadá jinak, než naši, teda vaši prarodiče. Na Cervantese to ale neplatilo, jako by mi někoho připomínal... Normálně bych si četl noviny, nebo tak něco. On mě ale donutil, abych byl minimálně ve střehu. To se ukázalo jako má spása, protože by na mne Jose určitě zaútočil. Jak se pak ukázalo, byl doslova po zuby ozbrojen. Na jeho předloktí byly ukryté dlouhé jehly, napuštěné do nějakých jedů a uspával. Za pasem měl obrovská pouta a další zásoby jedů. Sice neměl takovou sílu jako já, ale byl velmi hbitý a jeho výhoda spočívala v momentu překvapení, který se ukázal vždy jako rozhodující. Cervantes nenosil žádnou moderní střelnou zbraň, jen obstarožní bambitku, kterou měl naládovanou stříbrnou koulí. Nejspíše se jednalo o pozůstatek z osmnáctého století na dobu takzvaných aviňonských, bláznů z Francie, kteří nám tehdy dost zatápěli. Já jsem před nimi raději odjel do Číny a vrátil se až za třicet roků. To už bylo po všem, ale síť zpravodajců se tenkrát celá rozpadla, tak byli aviňonští úspěšní. Odnoslo to bohužel i několik Poutníků

Vlak poskakoval po kolejích a do oken divoce bubnoval déšť. V tom do kupé přistoupila početná rodinka Kurdů, chudého a pronásledovaného národa z Turecka. V Německu našli ráj a zdejší vláda je s radostí přijala jako levnou pracovní sílu. Němci z pohodlněli a těžká práce jim už nevoněla. Mně zase nevoněli Kurdové. Začali na sebe pokřikovat a strkat se. Jeden z těch malých harantů se mi pokusil hrabat v kabátě a když jsem mu zlomil zápěstí, nastala mela.

Starší Kurd se mi vrhnul po krku. Vší silou jsem ho odkopnul a proletěl i se Cervantesem do druhého kupé. Pak se na mně s jekotem vrhly ženské. Se špičatými nehty se mi obě najednou chtěly zarýt do tváře, chytnul jsem je však pod krkem a vyhodil z vlaku. Pro jistotu jsem ještě šlápnul ječícím dětem do obličejů a rychle vypadnul z kupé. Ledabyle jsem se otočil a všimnul si, jak se Portugalec šine za mnou. Vyvážnul z toho docela dobře.

Nevěnoval jsem mu však pozornost. Podle nože, z kterého kapala krev, také neměl čisté svědomí.

Vběhnul jsem do druhého vagonu, klidně jím prošel a pak vyskočil ze dveří ven. Skutálel jsem se do pangejtu vedle trati a rychle se postavil na nohy. V mžiku jsem zhodnotil situaci. Když jsem viděl, že kousek dál vyskočil také můj společník, zpozorněl jsem. Tušil jsem sice, že bude chtít zmizet, ale zarazilo mě, že šel ke mně.

Nemínil jsem se s ním nějak zdržovat, lehce jsem se prořadil, zda mi nic nechybí a přitom nahmatat dlouhý zavírací nůž.

Chlap šel pevným krokem ke mně. Něco mi říkalo, že vše není jak by mělo být. Jeho pravá ruka skrytá za zády nasvědčovala, že něco chystá. Šáhnul jsem do kapsy a vytáhnul starého Walthera PPKáčko. Mám tam speciální výbušné náboje, zajišťující mimořádnou účinnost. Namířil jsem ji na něj.

Nereagoval. Dál šel ke mně, očima mě provrtával.

„Co seš zač, hochu...“ Řekl jsem polohlasně. A bez varování vystřelil. Chlap jen zrychlil krok a běžel na mně. Vysázel jsem do něho ještě dalších pět nábojů, ale se stejným účinkem. Až později jsem zjistil, že jsem měl nabito slepýma. Ten parchant se ke mně den předtím nepozorovaně vloupal a vyměnil mi náboje v zásobníku. Několikrát mě mohl zabít, ale jen si to užíval. Teď však ke mně běžel a chtěl to už ukončit.

„Doprdele!“ Vykríkl jsem, otočil se a utíkal. Kolem trati však byly rozházeny nějaké staré pražce a vše bylo zarostlé v kopřivách a mlází. Spadnul jsem na zem a praštil se hlavou o jeden z pražců až to zadunělo. To mi nejspíše zachránilo život, protože ve stejný okamžik, kdy jsem spadnul na zem, se ozvala rána a kolem hlavy se mi přehnal něco moc těžkého. To už i na mne bylo příliš, chlap za mnou zaklel a mě rázem došlo, kdo je mi na stopě. Jeho jadrná portugalština nešla ignorovat. Úplně jsem se opotil a tělem mi projel mráz. Vyskočil jsem na nohy a utíkal co mi síly stačily.

Běžel jsem přes pole, Cervantes těsně za mnou. To, že jsem spadnul mi sice zachránilo život, ale zároveň zkrátilo vzdálenost mezi mnou a tím ďáblem. Pomalu jsem se mu ale vzdaloval, moje černé lakýrky nebyly zrovna vhodné na přespolní běhy, tak jsem se jich rychle zbavil a běžel bos. Do obličeje mi bubnoval déšť a celá scéna působila jak z hororu. Cervantes za mnou stále běžel, byl sice ode mne asi třicet kroků, ale vzdálenost se jen pomalu prodlužovala, protože jsem musel kličkovat. Nevěděl jsem, jestli po mně nehodlá něco hodit, nebo zase vystřelit. Dvakrát kolem mně prolítnul nějaký nůž a jeden mě dokonce škrábnul. Předpokládal jsem, že je napuštěn jedem, tak jsem si rychle roztrhnul kalhoty a zaryl prstem do rány. V rychlosti jsem nabral kus hlíny a tu si tam vmáčknul. Nebylo to sice moc hygienické, ale pořád lepší než padnout do jeho rukou. Ještě jednou jsem zaslechl jeho klení a pak se zastavil a něco na mně křičel, vůbec jsem se neohlížel a ani moc neposlouchal, protože jeho hlas mi naháněl hrůzu. Proběhl jsem nějakou vesnicí a běžel dál k lesu. Za lesem tekla řeka, tam jsem v tichosti počkal na přibližující se loď. Vezla uhlí do nedalekých železáren a já jsem se na ni bleskurychle nalodil. Když jsem se celý mokrý a špinavý ohlédl přes bort lodi, nevěřil jsem svým očím. Na břehu stál Cervantes, jasně jsem ho poznal podle bílé košile a rozevlátých vlasů. Jako by se ho ta špína netýkala, já byl od hlavy až k patě zablácený a on... Zahrabal jsem se hluboko do uhlí a čekal až loď přistane. Stalo se tak nad ránem, z řeky šla mlha a byla to příhodná doba na zmizení. Celou tu dobu co jsem byl zalezlý jsem přemýšlel, kde se stala chyba. Jak na mně mohl přijít? Co o mně všechno ví? Jak dlouho už mě sleduje? Tisíce otázek mě pronásledovalo a já snad poprvé za svůj život pocítil strach.

Když jsem kolem sebe nikoho neviděl, opatrně jsem se vyhoupl z lodi a běžel k dokům. Jako první jsem musel najít nějaké čisté oblečení. To nebyl až takový problém. V přístavu bylo dosud málo lidí. Vniknul jsem do přízemní budovy, podle potu který byl cítit až ven to byly šatny. Ukroutil jsem v jednom tichém koutě zámeček a obral majitele o špinavé montérky.

Hlavně tam ale byly boty, které mi celkem padly, vypadnul jsem jako duch, pořád se rozhlížejíce na všechny strany. Své oblečení jsem hodil do jednoho z vagónů a zahrabal je tam.

Bylo jasné, že na sjezd Siemensu se dostavit nemůžu, nevěděl jsem, kolik toho o mně ví, ale bylo jasné, že toho ví víc než dost. Siemens poskytoval velice štědré dividendy, které mě měly zabezpečit do konce mého dlouhého života. Stačí jen občas umřít a akcie zdědí další člověk. Ještě že ve Švýcarsku žijí chápaví notáři...

Se Siemensem je nejspíš konec, budu se toho muset vzdát, protože podle toho by mě mohl vždycky vyčenichat.

V hlavě se mi honilo tisíce myšlenek a já se nebyl schopen soustředit na věci budoucí, pořád jsem přemýšlel, kde se stala chyba a co jsem udělal špatně. Došlo mi, že vše za poslední dny nebylo v pořádku a že jsem si někdy počíнал dost neopatrně. Setkání se Cervantesem bylo poslední velké varování.

XXXXX

Vyšel jsem z přístavního doku a před jednou kantýnou jsem ukradl údržbářskou brašnu. Loudal jsem se směrem z brány a pořád přemýšlel. Občas jsem zkontroloval okolí, ale šel jsem jak ve snu.

„Cervantes.“ Pořád se mi v hlavě honilo jeho jméno. Byl to pro mě doposavad jakýsi přízrak, legenda, nebo chcete-li, báje, která se mě nikdy netýkala. Některým Zprávám jsem moc nevěřil, jiné pokládal za přehnané. Občas jsem zalitoval, že platím takové peníze za pohádky, ale teď to byla realita. Cervantes byl tu a nikdo mi nebyl schopen pomoci. I když se někteří z nás spojili a žili nějaký čas společně, nebo společně provedli nějakou akci, tak pokud šlo o něho, nemohl jsem čekat od nikoho pomocnou ruku. Byl jsem v tom sám a záleželo na mně, jestli mu uniknu. Zprávy sice hovořily o tom, že koho Cervantes identifikoval, toho nakonec vždy dostal, ale tomu jsem moc nevěřil...

Jak jsem záhy zjistil, Cervantes nikdy nepracoval sám. Když objevil Poutníka, tak kolem něj udělal smyčku, která se skládala z jeho pomahačů, kteří, jak se ukázalo, byli velmi výkonní. Zapadnul jsem do jedné špinavé putyky a sednul si do rohu a zády ke zdi. Starý zvyk, který mi už mnohokrát zachránil život. Byla tam všelijaká společnost, od uhlířů přes popeláře až po různé flákače propíjející se životem, nebo spíš propíjející život. Tyhle typy jsem nikdy nechápal, bylo přece tolik možností, jak si udělat život lepší, oni však jen nadávali na vrchnost a lili do sebe hektolitry piva.

Přišel ke mně upocený tlustý vrchní, ani se na mně nepodíval a otázel se, co si přeju. Objednal jsem si panáka rumu.

Po chvíli přišli do špeluňky další tři týpci. Všichni ramenatí, v montérkách. Na dělníky ale měli dost zjizvené obličejce. Úkosem jsem se na ně podíval, teď jsem podezřívá každého. Otevřel jsem brašnu, co jsem sbalil v přístavu. Kromě nějakých šroubováků a elektrikářské zkoušečky, tam byl i půlmetrový pajcr. Zasunul jsem si ho do levého předloktí pod montérku a polknul ruma. Zase ke mně přistoupil vrchní a donesl dalšího. Když jsem ho do sebe hodil, přišlo dalších pět chlapů.

Musel jsem na záchod. Brašnu jsem nechal na lavičce a šel jsem vyhledat onu místnost.

Nepředpokládal jsem, že by to mohli být Cervantesovi lidé, ale nechtěl jsem nic ponechat náhodě. Když jsem už šel ke dveřím, tak jsem koutkem oka zaregistroval, že se zdvihli ti tři první chlapi. Otevřel jsem dveře a rozhlédl se po místnosti. Měl jsem smůlu, okénko na záchodě bylo jen malinké a nešlo se jím protáhnout. Postavil jsem se hned za dveře, abych je překvapil. Cervantesovi naháněči ale nebyli žádní amatéři. Rozkopli dveře a vystřelili několikrát z brokovnice. Dveře mi přerazily nos a na chvíli se mi zatmělo před očima.

Rychle jsem se dal ale dohromady, dveře jsem odkopnul zpátky a rychle přeběhl na druhou

stranu. Vše se znovu zopakovalo: opět se dveře rozletěly a padlo několik výstřelů z brokovnice. Moje ušní bubínky vibrovaly v šíleném rytmu. Už mě to unavovalo a hodil jsem vší silou do otevřených dveří pajcr. Ozvalo se heknutí a já příkrčen vyběhnul zpátky do lokálu. To jsem ale neměl dělat. Těch pět maníků, co přišlo jako poslední, stáli v kruhu proti dveřím a měli na mě nachystané brokovnice.

Všichni současně vystřelili a já poznal, že koupit srnčími broky z pěti nadupaných brokovnic není žádný med.

Svalilo mě to na zem. Jeden z těch prvních tří chlapíků se vedle mě válel s ustřelenou hlavou. Poznal jsem, že Cervantes nařídil svým lidem mě dostat za „každou“ cenu. Chtěl jsem se postavit alespoň na kolena, ale nebylo mi to dovoleno. Pustili se do mně železnými tyčemi a přerazili mi několik kostí. Pak na mě hodili nějakou síť a já se do ní blbě zamotal. Síť byla zhotovena z nějakého pevného kovu, nemohl jsem jí přetřhnout.

Byl jsem v pasti.

Opět mě několikrát udeřili a pak ke mně přistoupil jejich kápo. Kopnul mě zručně do obličeje okovanou botou. Znova mi přerazil mezitím už srostlý nos. Naklonil se ke mně a německy spustil:

„Schwein!“ Jeho poďobaný osmahlý obličej byl plný nenávisti, ale zároveň byl šťastný, že mě tak lehce dostali. Jen dva mrtví, to byla dobrá cena. Chytnul mě za vlasy a lehce zdvihnul, pak mě pěstí srazil na zem. Dopadnul jsem na ni přesně ve chvíli, kdy se zprudka otevřely dveře a do místnosti vešel On.

Jeho bílá košile zářila do okolního přítmí. Všichni okolo srazili paty a hluboce se uklonili. Portugalec jim ale nevěnoval ani jeden pohled a hned zamířil ke mně. Zdvihnul mě stejným způsobem, jako ten německý pupkáč, možná jen trochu víc rychleji. Byl nejspíš rozezlen, že mě nedostal osobně, ale že mě dostali jeho honci. Něco mi pošeptal do ucha, ale moc jsem tomu nerozuměl. Vzápětí mi tělem projela šílená bolest. Ten parchant mi vrazil jehlicí do krku, tak, že mi vyjela levým uchem ven. Pak s ní začal kroutit, bolest mě úplně pohltila a já se neudržel na nohou. Sesunul jsem se na podlahu. Koutkem oka jsem viděl, jak rozezlený Cervantes vytáhnul tu svojí bambitku a ustřelil s ní jednomu z honců hlavu. Pupkáče nabral pěstí do žaludku a začal jim spílat. Pak jsem přestal vnímat okolí.

V tu dobu mi k jehlicí přišroubovali nějaké přezky a udělali tak primitivní postroj, se kterým mě mohli ovládat. Zvedli mě a vynesli ven, hodili do přistavené dodávky a zavřeli dveře.

Konec postroje držel v ruce samotný Cervantes a vlivem výmolů a děr na cestě mi několikrát trhnul obojkem. To mě pomalu přivádělo k šílenství. Z té doby si toho už taky moc nepamatuji. Jen snad to, že mě lépe spoutali, abych jim nemohl utéct.

XXXXX

Ležel jsem v kozelci na vlhké podlaze a kolem mě se proháněly krysy. Tihle tvorečkové se mi nijak nesnažili ublížit. Normálního člověka by sežraly zaživa, ale nás ne. Jsme jim nějak sympatičtí. Jedna stará a šedivá potvůrka mi olizovala krvácející ránu z ucha, dbala přitom, aby se nedotkla jehlice a nepřivodila mi tak bolest. Ležel jsem, ani se nepohnul a přemýšlel, jak se z té bryndy dostanu, ale nic, vůbec nic mě nenapadalo. Tohle byla konečná, Cervantes si mě vychutná.

V zámku zarachotil klíč. Krysy se rozutekly na všechny strany a dveře se s trhnutím otevřely. Do místnosti vešli tři muži. Dva měli kožené bundy a v ruce podivné tyče a třetí... bílou košili. Zatmělo se mi před očima.

„Tohle je můj konec.“ Pomyslel jsem si a sbalil se do klubíčka. Dva kožeňáci mě necitlivě postavili na nohy a Cervantes mě chytil za bradu. Díval se mi z blízka do obličeje, jeho temné uhrančivé oči mě probodávaly skrz naskrz. Pak řekl:

„Tohle není žádné mládě.“ A dál si mě prohlížel.

„Kolik ti je let?“ Zeptal se.

„Třistadevadesát.“ Tak nějak jsem mu neuměl lhát, upřeně se na mně díval. Kývnul.

„Šlo to snadno, né?“ Trochu se usmál.

„A co to, jak jsem tě vykopnul do druhého kupé?“ Ani nevím, kde se ve mně vzala taková drzost. Nejspíše jsem pořád netušil, s kým mám tu čest. Cervantes přimhouřil oči, pak mě chytnul za krk a zdvihnul do výšky. Odhodil mě na protější kamennou zeď a křiknul:

„Tebe si obzvlášť vychutnám!“ Jeden z jeho pohunků, byl to ten německý pupkáč, se na mě usmál a odplívl si. Když se za nimi zavřely dveře, opřel jsem se zády o zeď.

Byl jsem v rejži.

XXXXX

Další den se znovu otevřely dveře mé cely a dovnitř vešlo pět chlápků s kuklami na hlavě. Podle postavy a podle kolébaté chůze jsem v jednom z nich poznal Pupkáče. Za nimi nakoukla dovnitř Cervantesova hlava a řekla:

„Tihle si z tebou trochu pohrají.“ A zabouchl dveře.

První ke mně vykročil Pupkáč, drže v ruce dlouhý gumový obušek. Mimovolně jsem se opřel o zeď. Cítil jsem jak se směje pod fousy. Byl pánem této situace a dobře to věděl.

Naklonil se ke mně a německy mi pošeptal:

„Dostaneme tě z toho.“ Nechápavě jsem se na něj podíval, ale Pupkáč se rozmáchl a vši silou mě obuškem praštil přes tvář. Byla to taková bomba, že mi málem odlétla hlava.

Druhou jsem vzal o zeď a ani jsem nevnímal děšť dalších dopadajících ran.

Mlátili mě asi dvě hodiny, na konci funěli jak prasata. Kukly měli dávno dole a z čel jim stékaly potoku potu. Já měl tělo samou podlitinu a moje oblečení doznalo viditelných změn.

Z montérek visely jen cáry. Po těch dvou hodinách do mě začali bušit po směnách vždy po dvou s tím, že další dvojice oddychovala. Pupkáč seděl na mém kavalci a kouřil cigaretu.

Díval se do malého okénka ve stropě a mě nevěnoval pozornost. Přemýšlel. Já měl v těle zlomenou snad každou kost, nikdy jsem nebyl tak bezmocný, jako teď. Dokonce i když mě mlátila Kordova parta, tak s tímhle masakrem se to nedalo vůbec srovnávat. Tihle prevítí věděli moc dobře kam udeřit, aby to co nejvíc bolelo a moc se u toho nenadřeli. Snažil jsem se chránit hlavu a utéct z tohoto světa, ale bezvědomí nepřicházelo. Musel jsem přečkat až to skončí. V hlavě jsem měl prázdno, byl jsem jak vymláčené obilí.

Když asi po pěti hodinách exekuce skončila, Němec vstal, došel ke mně, típnul mi na tváři cigáro a zase pošeptal:

„Pozítří tě bude soudit katolický konvent v Lisabonu, budeš upálen. Čekaj na signál.“ Pak mi na rozloučenou okovanou botou ukopl slezinu. Svíjel jsem se na zemi opravdovou bolestí. Těch pět hodin bušení nebylo nic ve srovnání s tím kopancem. Chtělo se mi zvracet, tloukl jsem hlavou o zem bolestí a žral hlínu ze země. Proklínal jsem v duchu toho skopčáka a sliboval mu v duchu příšernou smrt. Na jeho slova jsem zapomněl.

XXXXX

Jak Němčour řekl, tak se i stalo. Pozítří se znovu otevřely dveře. Vyvekli mě ven. Slezina ještě bolela, ale nikdo na mně nebral ohledy. Stejně umřu. Mysleli si, tak to bylo jedno. Denní světlo mě nakrátko oslepilo, ale zorničky se rychle stáhly. To bylo dobré znamení. Tělo se začalo dávat do pořádku. Nacházel jsem se v nějakém starém klášteře. Byl jsem strkaný podloubím, které ohraničovaly tlusté sloupy. Úzká a přísná okna prozrazovala, že klášter je vystavěn v románském slohu. Musela to být velmi stará stavba. Sešlapaná podlaha a nepřístupné tváře mnichů, kteří se křížovali jakmile jsem kolem nich prošel, nevěstily nic dobrého. Můj věznitel občas škubnul postrojem, asi mi tím dával najevo, abych

se o nic nepokoušel. Jehlice protínala nějakou důležitou část mozku a sebemenší zaškubnutí strašlivě bolelo.

Ještě na dvoře kláštera mě naložili do staré otlučené dodávky a poručili, abych si lehnul na podlahu. Jel se mnou spolu se Cervantesem i Pupkáč a dvě jeho gorily.

Byla to nepříjemná cesta. Můj věznitel co chvíli trhnul obojkem, aby se přesvědčil, jestli ještě reaguju anebo, jestli nevymyslím nějakou „lumpárnu“. Byl dosti podezřívavý, zřejmě proto si dovnitř vzal Pupkáče s jeho nejvěrnějšími. Věděl sice, že žádný z Poutníků se mě nepokusí vysvobodit, ale o něco bych se mohl pokusit třeba já sám. Chtěl mít nade mnou prostě absolutní kontrolu.

Po půl hodině neklidné jízdy mě Cervantes vykopnul z vozu. Spadnul jsem na prašnou zem a málem omdlel bolestí. Nepamatuji si, že by mě někdy něco tak bolelo, jako Cervantesova jehlice.

Hned se mě „ujali“ další jeho posluhovači a slíznul jsem pár kopanců a hromových nadávek. Lidé, kteří u mlácení i nadávají, nejsou moc chytrí ani nebezpeční. Svůj strach nebo nejistotu maskují hrubostmi. Opakoval jsem si pro tuto chvíli nesmyslnou poučku. Čísi paže mě vytáhly nahoru a vlekly po zemi. Moc jsem toho nevnímал, bolest pořád neustupovala a já se taky ještě od předchozí péče nedal dohromady.

XXXXX

Zavřeli mě do další cely. Tentokrát to vypadalo jako ve skutečném vězení. Dokonce i vrata byla moderní se špehýrkou a okénkem pro podávání jídla.

Nikdo nepřicházel. Ležel jsem na kavalcí asi dvě hodiny a přemýšlel. Nebýt té jehlice a pout, tak bych se Cervantesovi postavil. Ostatní pro mně nepředstavovali problém. Problém byl jen On. Cervantes, hnusný parchant, kterého bůhví jaký ďábel seslal na tuhle Zemi. Za svůj život jsem se setkal s různými zjevy, od kříženců zvířat a lidí, až po opravdické čarodějnice a s takovými si nikdy nebylo radno zahrávat. Nikdy jsme se nevyhledávali, protože kdo ví, jak by to dopadlo. Platil tu ale nepsaný zákon: Navzájem si neškodit. Vzpomínám si, jak jednou, bylo to v Irsku, na mě poštvali místní čarodějkou, snad byla potomek dřívějšího keltského národa, nevím. Ale když se babice dozvěděla s kým má tu čest, tak všechn svůj um a zaklínadla obrátila na vesničany. Několika gesty a mumláním zastavila rozběsněný dav, který se za pár minut začal svíjet na zemi a většinu lidí šla pěna od huby. Podivil jsem se nad její mocí, ale babka jen mávla rukou a vypytavala se na mě, co že jsem prý zač, že ze mně cítí veliké zlo... Odpověděl jsem, že jsem jen veskrze praktický člověk a že snad ani tak zlý nejsem, tedy pokud nemám zrovna špatnou náladu. Moc dobře jsme se spolu pobavili, ale něco mi říkalo, že mám zmizet. Prostě to byla opatrnost, babka nic nenamítala a když jsme se asi po hodině rozloučili, tak jsem si všiml, že někteří lidé z toho davu se začali rozkládat. Taky na nich hodovali podivní červi a brouci, které jsem v životě neviděl a to už jsem pár mrtvol v různém stádiu rozkladu zahlédl.

Zvláštní. Člověk se pořád učí. No, i když člověk, to se o mně zrovna říct nedá...

Čekání už bylo dlouhé a stále nikdo nepřicházel. V hlavě mi hučelo, prolínaly se mi tam různé obrazy z minulých dob, jako například to, jak jsem se zúčastnil jednoho upalování. Bylo to někde v jižním Rakousku. Slovinsko se to dnes, myslím, jmenuje. Bylo to někde v horách a čert ví, komu to dneska patří.

Lidé tam chytili do pastí vlkodlaka a chtěli ho upálit. Když jsem slyšel tu zvěst, rozhodl jsem se, že se toho zúčastním. Vlkodlaka jsem viděl jen dvakrát a byl jsem zvědav, jestli vypadají všichni stejně. Smrt upalováním už také nebyla zcela běžná a já mám rád ty staré věci, se kterými se vracím do svých „jalových“ let.

Za vesnicí, teda ono to bylo jen pár chalup a starý dřevěný kostelík, byla navršena hranice. Přišlo tam dost lidí, takže mně, jako náhodnému krajánkovi, nikdo moc pozornosti nevěnoval. Zalezl jsem do davu a díval se, až ho vyvedou.

To, že uvidím koncem devatenáctého století pravého vlkodlaka jsem opravdu nečekal. Byl svázaný a dost zbědovaný. Tekla z něj krev a lidé, jak ho táhli ke hranici, mu ještě nakládali.

Nelíbilo se mi to. Nic proti davovému násilí nemám, ale tohle, jako... prostě jsem se vžil do jeho situace. Byl to opravdový kříženec vlka a člověka. Vrčel a cenil zuby, občas zaštěkal a naprázdno švihl tlapou. Nemohl za své prokletí a za to, že se tak narodil. Pár zabitých ovcí a nějaký ten pobuda nebo kupec, to nestojí přece za řeč. Začal jsem přemýšlet, co s tím udělám. Pak se naše pohledy střetly, kývnul jsem a on se najednou stáhl. Z očí mu bylo vidět šílenství i odhodlání.

Odhodlání krysy zahnané do kouta. To rozhodlo, byl jsem rozhodnut tomu tvorů pomoci. Možná, že jsem si vzpomněl na toho podivína v Rumunsku, který těmto tvorům pomáhal na svět a který stvořil i nějak Poutníky. Možná, že máme něco společného, nevím.

Na nějaké přemýšlení, jak celou akci provedu, nebyl čas. Musel jsem využít momentu překvapení a toho, že vlkodlak ještě pořád žil. Báł jsem se, aby mu dav neublížil natolik, že by mu i mé vysvobození nebylo nic platné.

Bylo tam asi sto lidí, někteří byli ozbrojení puškami, jiní měli jen okované hole. Musel jsem nějak způsobit paniku. Litoval jsem, že jsem si sebou nevezl párek granátů, které jsem nechal i s kabelou v hostinci. Měl jsem jen malý revolver a nůž. Musel jsem improvizovat. Jednomu z četníků jsem vytrhnul halapartnu a rozběhnul se s ní k davu. Napíchnul jsem asi tři nebo čtyři lidi a zdvihnul je do vzduchu. Násada se sice pod váhou ještě kopajících lidiček značně prohýbala, ale držela. Pak jsem mocně zařval. Lidé v tu ránu zapomněli na vlkodlaka a na popravu a nevěřičně čučeli za sebe. Jednomu zcepenělému bývalému vojákovi jsem vytrhnul jeho jataganu, znovu zařval a prvním dvěma jsem useknul palice. Dav na nic nečekal a dal se do pohybu. Kolem sice prásklo pár výstřelů, ale jejich obstarožní pušky mi nijak ublížit nemohly.

Prosekal jsem se velmi rychle ke spoutanému vlkodlakovi a s námahou mu přerval pouta. Pak jsme se do nich pustili společně. On jim měl co vracet a ještě dlouho do noci naháněl opozdilce.

Já jsem se mezitím vrátil zpátky do vesnice a mrtvoly naházel na hranici. Celé jsem to tam podpálil i s hostincem, ze kterého jsem si nejdříve vzal své věci. Na jednu ze hřbitovních zdí jsem namaloval obrácené kříže a Satanovo číslo, abych zmátl čmouchaly a vydal se na druhou stranu údolí. Cestou jsem podříznul ještě dva uprchlíky a namířil si to do Postojne, městečku ležící na mé cestě do Řecku. Šel jsem i v noci, abych byl co nejdál od toho místa, když jsem za sebou vycítil, že mě někdo sleduje. Nebylo těžké uhodnout, o koho se jedná. Neznal jsem jeho úmysly a tak jsem vytáhnul nůž. Byl to pořádný lovecký tesák, kterým by šel jediným úderem zabít i medvěd. Nebál jsem se, protože jsem věděl, že vlkodlak je vyčerpaný a zraněný. Vyšel jsem na palouk, který ozařovala měsíční záře. Tuhle nebo podobnou scénu jsem pak viděl v mnoha hororech a mám podezření, že tam s námi musel být i nějaký filmař. Vlkodlak se vyplížil z lesa na mýtinu a nasával vzduch.

Čichal. Zíral na mě svýma krví podlitýma očima a opatrně postupoval dopředu, pára mu šla od huby. Necelých deset metrů ode mně se vztyčil. Měřil dobrých dva a půl metru a byl hodně svalnatý. Jeho tělo byla samá jizva, některé byly čerstvé a krvácely. Pokýval jsem hlavou a on zase spadnul na všechny čtyři. Zůstal stát. Byli jsme proti sobě asi tak sedm metrů, taková „intimní“ vzdálenost. Pozorovali jsme se. Všude bylo naprosté ticho, jako by okolní les věděl, že nás nemá vyrušovat. Vlkodlak něco zamručel, nerozuměl jsem tomu, ale znělo to jako, že děkuje i tak sklonil hlavu.

„Není zač brachu, jak tak koukám, nemáš to tu jednoduchý.“ Mluvil jsem na něho lámanou bulharštinou a čekal, jestli mi bude rozumět. Nereagoval. Zkusil jsem to německy a pak ještě francouzsky. Tam se mi zdálo, že trochu chápe. Přešel jsem tedy do vlámštiny, což je jazyk podobný. Protože starofrancouzština a vlámština mají některé výrazy shodné. „Řekl“, jestli se to dá tedy nazývat řečí, protože tu byla na prvním místě intuice, že je mi zavázaný a že děkuje. Moc jistý jsem si tím ale nebyl, spíš jsem hodně chápal z jeho gest. Vypadalo to, že mi rozumí, ale neumí na to reagovat. Zeptal jsem se ho, jestli má kam jít, jestli mu někdo může pomoci, protože jeho stav byl dost špatný. Dřív nebo později ho dostanou. Odpověděl že ne a pak ještě něco, čemu jsem nerozuměl. Znělo to, jako že tu stejně dlouho nebude. Měl takové vlhké oči. Já vůbec nejsem sentimentální a ostatním většinou přeju jen to nejhorší, ale tady jsem poprvé okusil to, že mi bylo někoho líto. Pokýval jsem hlavou a pomalu se otočil, nedalo se nic dělat. Kdybychom spojili své síly, tak by to byl konec pro nás pro oba. Když se rozdělíme, tak oba (sice já víc) máme větší šanci. Na kraji lesa jsem se ještě otočil a zvolal:
„Zmiz odsud' a vyhejbej se lidem!“ Odpovědí mi bylo hromové zavytí, při kterém normálním smrtelníkům tuhne krev v žilách. Jakoby chtěl dát najevo, že se nebojí a že je při síle, já však už v něm cítil určitý ústup a stagnaci.
Jedné životní formě tu zvonila hrana.
Dál jsem sestupoval do Postojné, aniž bych se ohlížel. Od té doby jsem vlkodlaky už nikdy nespátřil. Jisté zprávy se mi o nich ještě donesly, ale nic moc konkrétního.

XXXXX

Jak jsem sebou na tom kavalci házel a přemýšlel o svém životě, vzpomněl jsem si na toho staříka v Rumunsku a snažil se vystopovat místo, kde jsem ho potkal a kdo by mohl vědět, jestli ještě existují další lidé schopní udělat Poutníka. Všechno to bylo takové přeházené a divné, že jsem pojal podezření, že se mi něco nebo spíše někdo hrabe v mozku. Jako by se snažil objevit klíč k mému já a prozradit další Poutníky. Jakmile mi vytanula tato myšlenka rozbolela mě příšerně rána, kterou mi uštědřil Cervantes.
Konečně jsem prozřel! Někdo se „napíchnul“ na můj mozek a ždíme z něj informace!
Bolest mě svazovala a někdo mi v podvědomí našeptával, ať dál pokračuju ve svém vyprávění a myšlenkách.
„Né!“ Zařval jsem do ticha a rozběhl se hlavou proti železným dveřím.
Co bylo dál si moc nepamatuji, jen to, jak mě zase poutají do nových řetězů a někam nakládají. Byl jsem jak omámený. Vše jsem viděl jakoby v oparu. Nepřátelské tváře, Cervantesovu bílou košili, Pupkáče, který mi pořád něco šeptal a pár páterů, kteří na mně stříkali svěcenou vodu. Tváře jak ze středověkého filmu, zfanatizované mnichy a dav.

XXXXX

Ocitl jsem se na malém náměstí, okolo mne staré kamenné domy, nalepené jeden na druhý. Občas mě do hlavy zasáhnul kámen a někdo do mě strčil. První zjištění bylo, že nemám v hlavě zastrčenou jehlicí a že tělo prudce regeneruje. Jako by vědělo, co bude následovat. Byl jsem strkaný na podivné vrzající káře davem lidí k veliké hromadě dříví. Na jejím vrcholu byl silný kůl, u něj stál Cervantes a nějací další lidé.
Strčili do mě a já posledních asi dvacet metrů musel jít pěšky. Pupkáč, který mi držel pouta, mi syknul do ucha:
„Až dám signál.“ Nechápatě jsem se na něho podíval. Zakoulel divoce očima a nevybíravě do mě strčil.

„Hni se, prase jedno!“ Zařval německy. A pobídl mě kopancem dopředu. Lidé kolem hystericky křičeli a já poprvé zaznamenal, že vše snímá kamera.

„Tak voni to chtějí točit! Chtějí natočit moji smrt!“ Proběhlo mi hlavou. Zkusil jsem roztrhnout řetězy, ale nešlo to. Buď bylo tělo příliš slabé nebo ty řetězy nebyly z tohoto světa. Někdo mi podrazil nohy a já letěl přímo na čumák. Dav se utrhнул hlídačům a lidé do mně začali kopat. Moc to nebolelo, adrenalin jsem měl vyplavený do všech céviček a přemýšlel, jak se z toho dostat. Jeden ze strážců, kteří mě měli na starost, se ke mně naklonil a podával mi podivnou ampulku. Nechápatě jsem se na něho podíval.

„Spolkní to!“ Vybídnul mě.

„Hovno!“ A odkopnul jsem ho pryč. Ampulka vypadla a já viděl, jak se kutálí mezi nohama lidí. Najednou tu byl Pupkáč s gumovým obuškem a začal mlátit do davu, aby ustoupil. Mezitím mi tu ampulku přihrál nenápadně nohou zpátky. Zamračil se na mě, ale dál mlátil do davu.

Nechápal jsem, co to má znamenat, ale ampulku jsem si vzal. Nespolkl jsem ji, jen jsem si ji schoval do dlaně. Dál jsem byl pak strkaný směrem k hranici. Kameraman dál točil mé kroky a na moji hlavu dopadaly desítky ran. Teď už nikdo nebránil ostatním v mém lynčování. Byl jsem doslova vynesena a vykopán nahoru na první tři schody hranice. Tam už na mne čekali tři svalnatí pochopové. Byli sehaní, první dva mě chytli za vlasy a za ramena, otočil jsem se na Pupkáče. Naznačil mi, abych spolknul tu ampuli. Poslechl jsem. Shýbnul jsem se k zemi a předstíral pád, neměl jsem už co ztratit. Rozkousl jsem váček a polknul. Během pěti sekund se mi znovu zatočila hlava a já upadl dopředu. Byl jsem však ještě v letu zachycen a nemilosrdně vyvláčen nahoru. Tam mě přikurtovali ke sloupu. Měl jsem zamlžený obzor, ale Cervantesovu ošklivou tvář jsem viděl. Byl ke mně nahnutý a něco mi povídal, ale nerozuměl jsem mu. Nahnul se ke mně ještě blíž a mně se podařilo, dát mu docela slušnou hlavičku. Cervantes upadl na zem. Dav ztichnul. Bylo to zlověstné ticho. Pomalu vstal, oči upřené na mně. Zaškubal jsem řetězy. Kupodivu se zdály docela plastické, už jsem pochopil kam Pupkáč mířil. Byl jsem pitomý, že mi to nedošlo dřív. V hlavě jsem měl najednou jasno, opatrně jsem se uvolňoval z pout. Cervantes ke mně přistoupil a sáhl si dozadu za opasek. Než stačil cokoliv udělat, jedním trhnutím jsem přerval pouta, chytnul Cervantese za klíční kosti a škubnul. Rval jsem mu je z těla až mi zůstaly v ruce, obalené kusy masa a kůže. Odstrčil jsem ho a skočil po nejbližších pochopech. Neměl jsem s nimi možnost ztrácet čas a proto jsem volil dva údery na jistotu. Každý z nich dostal jednu pořádnou ránu do krku, poté jsem rychle seskočil doprostřed davu.

Vypukl zmatek.

Ještě než kati dopadli mrtví na zem, začala střelba. Hned nato vzplála hranice. Někomu jsem vyškubl z ruky klacek a mlátil kolem sebe hlava nehlava. Prodíral jsem se davem, směrem, kde jsem tušil Pupkáče. Kameraman na plošině vše točil. Byla to jatka, všude litaly nohy a ruce. Našel jsem si železný obušek, kterým mi chtěli asi zlámat nohy a ruce a pustil jsem se s novou chutí do lidí kolem. Měl jsem neobyčejnou sílu, obsah ampule ve mně vybudil veškerou sílu a dost jí ještě přidal. Když už téměř nebylo koho mlátit, otočil jsem se směrem k hranici. Cervantes tam klečel opřený o sloup a vydával příšerné zvuky. Nemohl jsem se na tu nádheru vynadívát. Jak jsem se později dozvěděl, jeden ze vzbouřenců vyskočil znovu na hranici a milého Portugalce přivázal rukama za dlouhý řetěz ke sloupu. Co bylo dobré pro mně, bylo dobré i pro toho zmrda. Běhal sem a tam po hořící hromadě a ječel jak stará děvka. Šel jsem blíž, abych se dosytnosti vynadívát. Portugalec mě zahlédl. Jeho obličej se začal roztékat, něco volal, ale pro hluk plamenů jsem ho neslyšel. Plivnul jsem na hranici a otočil se, abych si prohrál záda. Byl to balzám na moje pochroumané tělo a duši. Po nějaké době, co jsem nechával na sebe působit teplo, jsem si povšiml zvláštní postavy, na první pohled nebylo jasné o koho jde. Dotyčný kulhal a byl celý od krve. Teprve když přišel blíž, tak jsem v něm poznal. Byl to Pupkáč.

Usmál jsem se, i jemu se tvář zkřivila do podlého šklebu. Šel jsem mu naproti, zastavili jsme se asi na tři kroky a podívali se na sebe.

„Dík.“ Řekl jsem.

„Seš nejtupější hovado, jaké jsem kdy viděl!“ Kontroval Pupkáč. Normálně by byl každý jiný člověk hned mrtvý, ale tady jsem se jen usmál. Přikývnul jsem.

„Měl jsem vylágrovaný mozek.“ Dodal jsem na omluvu. Pupkáč chápavě přikývl.

„Proč si se obtěžoval?“

Pupkáč se zamračil a pak odpověděl:

„Vzpomínáš na tu knajpu, jak jsme tě tam chytili?“

Kývnul jsem.

„Tak ten zmrd...“ Ukázal směrem k hranici. „...mi tam zabil bráchu.“ Polknul.

Pokýval jsem hlavou.

„To je mi líto.“

„No, to si nejsem úplně jistej, ale svému účelu si posloužil.“

„Mám rád upřímné... lidi. Měl bych pro tebe práci.“ Navrhnul jsem mu. Člověk s jeho schopnostmi se vždy hodí. Prohlížel si mne a pevně se mi zadíval do očí. Normální člověk to moc dlouho nevydrží, ale Pupkáč asi moc normální nebyl.

„Nejdřív se budu muset zdekovat.“ Rozhodl. „Znám jedno bezpečné místo.“

„Kde?“

„Sicílie, mám tam pár kamarádů...“

„Kamarádi jsou fajn.“ Přikývl jsem a vydal se s Pupkáčem a jeho bandou pryč z téhle díry.

V dálce byly slyšet sirény a nebylo zdrávo se tu dlouho zdržovat.

XXXXX

Nejdříve jsme ale zaletěli do Bernu. Musel jsem zařídit pro nás všechny falešné doklady a vybrat nějaké peníze do začátku.

S Pupkáčem byla dobrá spolupráce a s těmi jeho mafiány taky. Byli ze začátku trochu měkký, ale s Pupkáčem jsme je brzo vycvičili v otrlé zvrhlíky.

Škoda byla jenom to, že Pupkáč, tři roky poté, co jsme zdrhli z Portugalska, dostal rakovinu a do půl roku chcípnul. Šíleně při tom zhubnul, vážil sotva třicet kilo a měl děsné vředy.

Když už bylo jen otázkou času, kdy natáhne bačkory, tak si prohnal hlavou kulku. No i když ono se o .44 magnum nedá říct, že to je kulka, zvlášť, když byla s dutým jádrem.

Bylo tam dost svinstva, ale rád jsem ho uklidil.

Už kvůli němu.